

KRISTUS V DOBĚ MYSTÉRIA NA GOLGOTĚ A KRISTUS VE DVACÁTÉM STOLETÍ

Rudolf Steiner

GA 152

Londýn, 2. května 1913

Bytost Jehovova. Michael, „Tvář Kristova“. Michael a další archandělé jako inšpirátoři postupujících věků. Sepětí Krista s osudem lidstva a jeho sjednocení se s vývojem Země. Nové projevení se Michaelovo.

Ze všech mystérií je Mystérium Golgoty nejobtížněji k pochopení, dokonce i pro ty, kteří v okultních poznacích již pokročili, a ze všech pravd, s nimiž lidstvo může přijít do styku, je tou, která může nejnáze být špatně pochopena. To souvisí se skutečností, že Mystérium Golgoty bylo jedinečnou událostí v celém vývoji Země, že bylo ve vývoji lidstva na Zemi mocným impulzem, který se nikdy před tím tímž způsobem neudál a který se nikdy stejným způsobem nebude opakovat. Lidský rozum však vždy hledá měřítko, srovnání, podle něhož by mohl věcem porozumět. Avšak něco, co je nesrovnatelné, nemůže být porovnáváno a protože je něčím jedinečným, je těžko k pochopení.

Snažili jsme se v duchovně-vědeckém hnutí, v němž pracujeme, charakterizovat toto Mystérium Golgoty z různých hledisek. Avšak mohou se neustále volit nová hlediska, nalézat stále nové charakteristiky, aby se popsala tato mohutná událost ve vývoji lidstva na Zemi.

Takové hledisko, takový aspekt má tu být dnes dán, a zvláště má být zaměřena pozornost na to, co může být v jistém smyslu nazváno

obnovením Mystéria na Golgotě v naší době, v našem současném cyklu lidstva.

Chceme-li důkladně pochopit Mystérium Golgoty, neměli bychom je pozorovat jako něco od lidského vývoje zcela odděleného, co by připadalo v úvahu jen během svého trvání po tři léta nebo po třiatřicet let, nýbrž mělo by se pozorovat, jak se toto Mystérium Golgoty právě událo ve čtvrté poatlantské

periodě, v tak zvané řecko-římské epoše a mělo by se také brát v úvahu, že toto Mystérium Golgoty se připravovalo během celého vývoje starého hebrejského národa. Je nejen krajně důležité pro Mystérium Golgoty to, co se událo v lidstvu za čtvrté poatlantské doby, nýbrž také je významně důležité to, co se připravovalo za celé staré hebrejské kultury, totiž uctívání Jehovy. Nejprve je důležité porozumět tomu, kdo byla tato bytost, která se zjevovala ve starých hebrejských dobách pod jménem Jahve nebo Jehova.

Člověk v naší době je bytostí, která rozvíjí svůj intelekt především v tom, co se týká jeho rozumu a jeho schopnosti porozumění, má zálibu chápat věci z intelektuálního stanoviska.

V okamžiku však, kdy se překračuje práh ze smyslového světa do světů nadsmyslových, přestává možnost uchopovat skutečnost jen prostředky rozumu. Lidský rozum může na Zemi konat dobré služby, ale v okamžiku, kdy vstupujeme do nadsmyslových světů, nepostačuje již jako prostředek, aby se dosáhlo poznání - ačkoliv ho můžeme ještě i zde pozorovat jako užitečný nástroj.

Tento rozum má rád především rozlišování, a aby věci porozuměl, má nutně zapotřebí definice. Ti mezi vámi, kteří častěji sledovali mé přednášky, si povšimli, že v nich téměř chybí definice. Nemůžeme věci skutečnosti uchopit definicemi. Zajisté jsou dobré a špatné definice, definice, které jsou obsažné a jiné, které jsou méně uspokojivé. Abychom porozuměli záležitostem Země, jsou definice nutné, ale chceme-li porozumět věcem, které náleží skutečnosti, zejména věcem, které náleží nadsmyslové skutečnosti, potom definovat nemůžeme. Tu musíme charakterizovat, potom je nutné skutečnosti a bytosti pozorovat ze všech hledisek. Definice jsou vždy jednostranné a připomínají tomu, kdo studoval logiku, starou řeckou školu filozofie, která se pokoušela kdysi definovat, co je člověk. Aby tedy byla dána nějaká idea o člověku, byla stanovena tato

definice: Člověk je dvou- nohá bytost bez peří. - Druhého dne přinesl někdo oškubané kuře a řekl: Toto je dvounohá bytost a nemá peří, tedy je to člověk. - Na to si můžeme často vzpomenout, když se požadují definice pro něco, co je tak mnohostranné a mnohoznačné, že definice nepostačují a může se jen charakterizovat. Ale především by lidé měli rádi nějakou definici, aby mohli rozlišovat různé bytosti v nadsmyslových světech. Ptají se: Čím je přesně vzato tato bytost? - Čím dále však pronikáme do nadsmyslových světů, tím více se tam bytosti pronikají, nejsou již navzájem odděleny, takže je těžké je od sebe navzájem rozlišovat.

Především nesmíme opomenout vývoj, když bereme v úvahu jméno Jahve nebo Jehova, zvláště když ho spojujeme se jménem Krista. Dokonce v Novém zákoně naleznete - a ve svých knihách jsem na to často poukázal -, že Kristus se zjevil skrze Jehovu, pokud to před Mystériem Golgoty mohl učinit.

Chceme-li srovnávat Jehovu a Krista, tak je dobré použít jako obrazu světla slunečního a světla měsíčního. Co je sluneční světlo a co je měsíční světlo? Jsou tímtež a přece jsou velmi rozdílné. Sluneční světlo proudí ze Slunce, ale v měsíčním světle je sluneční světlo z Měsíce odráženo. Týmž způsobem jsou Kristus a Jehova totéž. Kristus je roven světlu slunečnímu, Jehova je jako reflektované světlo Kristovo, pokud se mohlo na Zemi projevit pod jménem Jehova, dříve než se událo Mystérium Golgoty. A opět, když jde o tak vznešenou bytost jako Jehova - Kristus, musíme v posvátných výšinách nadsmyslových světů pátrat po jeho pravém významu. Ve skutečnosti je to troufalá opovážlivost blížít se takové bytosti jako Jehova - Kristus s všedními pojmy.

Staří Hebrejci se namáhali nalézt cestu z této těžkosti. Lidská síla myšlení je slabá, ale snaží se učinit si ideu o této vznešené bytosti. Pozornost se nezaměřovala přímo na Jehovu, jméno, které samo o sobě bylo pokládáno za nevyslovitelné, - nýbrž na bytost, která se v naší západní literatuře popisuje jako Michael. Z tohoto tvrzení může samozřejmě vzniknout nejedno nedorozumění, ale tomu nezabráníme. Někdo by snad mohl říci, že to opět vzbudí předsudky křesťanů, jiný s tím nechce nic mít. Ale bytost, kterou smíme nazývat Michaelem a která náleží hierarchii archandělů - zcela lhostejno jak budeme tuto bytost nazývat -, přece existuje. A je mnoho takových bytostí, které náležejí stejnému stupni. Tato

zvláštní bytost, která je známá esotericky pod jménem Michael, stojí tak vysoko nad svými druhy, jako stojí vysoko Slunce nad planetami, nad Venuší, Merkurem, Jupiterem, Saturnem a tak dále.

On, Michael, je nejvznešenější a nejvýznamnější bytostí v hierarchii archandělů. Staří nazývali Michaela „Tváří Boha“, jako se člověk projevuje svými gesty a výrazem své tváře, tak byl v dávné mytologii chápán Jehova skrze Michaela. Jehova se projevil zasvěcenci takovým způsobem, že zasvěcenec mohl pochopit něco, co by nikdy před tím nemohl pochopit svou obyčejnou vnímavostí, totiž, že Michael je tváří Jehovovou. Tak mluvili staří Hebrejci o Jehovovi - Michaelovi: Jehova, Ne- postižitelný, k němuž se mohlo dospět, jako můžeme dospět k myšlenkám člověka, k jeho utrpení a starostem, které spočívají za jeho vnějším výrazem. Michael je vnějším zjevením Jehovy nebo Jahveho, jako poznáváme u člověka zjevení jeho Já na jeho čele a jeho obličejí.

A tak můžeme říci, že Jehova se projevoval skrze Michaela, jednoho z archandělů. Poznání toho, koho jsme poznali jako Jahveho, nebylo omezeno pouze na staré Hebrejce, bylo rozšířeno mnohem dále. A když zkoumáme posledních pět století před křesťanskou érou, tak shledáme, že během této celé doby se událo zjevení skrze Michaela.

Můžeme toto zjevení objevit v jiné formě u Platona, Sokrata, Aristotela, v řecké filozofii, právě tak i ve starých řeckých tragediích během pěti staletí před událostí Golgoty.

Když se snažíme pomocí okultních poznatků osvětlit to, co se vskutku dalo, tak můžeme říci, že Kristus-Jehova je bytost, která provázela lidstvo celým jeho vývojem. Ale během epoch, které jdou za sebou, projevuje se Kristus-Jehova vždy různými bytostmi, téže hodnosti jako Michael. Volí jaksi neustále jinou tvář, s níž se obrací k lidstvu. A podle toho, zda je vybrán ten či onen z hierarchie archandělů, aby byl prostředníkem mezi Kristem-Jehovou a lidstvem, zjevují se lidem velmi různé ideje a pojetí, impulzy citění, impulzy vůle a tak dále. Můžeme celou dobu, která takřka obklopuje Mystérium Golgoty, popisovat jako dobu Michaelovu a můžeme Michaela pokládat za posla Jehovova.

V oné době, která předcházela před Mystériem Golgoty asi po pět set let a pokračovala po něm po více desetiletí, nesla vedoucí kultura lidstva jaksi pečeť Michaelovu. Svými vlastnostmi, svou silou vléval do lidstva to, co

mu mělo být v onom časovém úseku dáno a pak přišly jiné bytosti, které rovněž inspirovaly lidstvo z duchovních světů, jiné bytosti z řádu archandělů.

Jak jsem se již zmínil, byl Michael největším, nejmocnějším, nejvýznamnějším, takže takováto epocha, jako epocha Michaelova, je stále nejvýznamnější, nebo jedna z nejvýznamnějších, jež se může ve vývoji lidstva vyskytnout. Neboť epochy různých archandělů se opakují. A nejdůležitější je ta skutečnost, že každá takováto bytost z hierarchie archandělů dává době základní charakter. Hlavně jsou vůdci různých národností, ale protože se stávají vůdci určitých epoch a protože byli vůdci uplynulých dob, tak se v jistém smyslu stali také vůdci celého lidstva. Pokud jde o Michaela, tak nastala proměna až do našeho dnešního cyklu vývoje, neboť Michael sám prošel vývojem. A to je velmi důležité, neboť podle okultního poznání jsme vstoupili před několika málo desetiletími opět do epochy, která je inspirována toužou bytostí, jež inspirovala dobu, v níž se událo Mystérium Golgoty. Od konce 19- století musíme opět pokládat Michaela za vůdce.

Chceme-li tomu porozumět, musíme pozorovat Mystérium Golgoty z jiného hlediska a musíme se tázat: Jaký hlavní význam má toto Mystérium? Že bytost, která se označuje jménem Kristus, v oné době prošla Mystériem Golgoty a branou smrti, to má největší význam! Nikdy v celé evoluci Země by se nemohlo mluvit o Mystériu Golgoty, aniž by se za nejpodstatnější rys tohoto Mystéria pokládala ona skutečnost, že Kristus prošel smrtí.

Pozorujte přírodní zákony. Jejich studiem se může mnohému porozumět, a v budoucím vývoji Země se tím naučíme mnohem více, ale museli bychom být již pouhými snílky, kdybychom nerozeznali, že rozumět životu jako takovému je ideál, který lze pochopit jen vývojem a nikdy studiem přírodních zákonů. Jistě existují dnes snílci, kteří věří, že se časem dospěje vědeckým poznáním k tomu, aby se správně porozumělo principu života, ale tak tomu nikdy nebude. Během vývoje Země se pomocí smyslů objeví ještě mnoho zákonů, ale princip života jako takový se nemůže nikdy tímto způsobem světu odhalit, to se může stát jen prostředky okultního poznání.

Proto se nám jeví život jako něco, co zde na Zemi je vědě nepřístupno. A právě tak jako je život nepřístupný lidskému vědění, tak je tomu se smrtí

vůči pravému vědění, kterého se dosahuje v nadmyslových světech. V celé oblasti nadmyslových světů neexistuje žádná smrt. Můžeme zemřít jenom na Zemi, ve fyzickém světě nebo ve světech, které jsou ve vývoji naší Zemi rovny a všechny bytosti, které stojí hierarchicky výše než člověk, neznají žádnou smrt, znají jen různé stavy vědomí. Jejich vědomí může být na čas tak sníženo, že je podobno našemu zemskému spánku, může však opět ze spánku procitnout. Není žádné smrti v duchovním světě, je jen proměna vědomí a největší strach, který člověk má, strach ze smrti, nemůže pociťovat nikdo, kdo smrtí vystoupil k nadmyslovým světům. V okamžiku, kdy člověk prochází branou smrti, je jeho stav stavem intenzivní sensibility, ale on může existovat buď v jasném nebo ztemnělém stavu vědomí a bylo by to nanejvýš podivné, kdybychom si chtěli představit, že by člověk mohl být v nadmyslovém světě mrtev.

Neexistuje tudíž žádná smrt pro bytosti, které náležejí vyšším hierarchiím, jen s jedinou výjimkou, s výjimkou Krista. Aby však nadmyslová bytost jako Kristus mohla projít smrtí, musela nejprve sestoupit na Zem. A to je to, co je v Mystériu Golgoty tak nezměrně důležité, že bytost, která ve vlastní říši ve sféře své vůle by nikdy nemohla poznat smrt, musela sestoupit na Zem, aby prodělala zkušenost, jež je vlastní člověku, totiž aby prodělala smrt. Tím se navázalo ono vnitřní pouto, ono hluboké vnitřní pouto mezi lidstvem na Zemi a Kristem, když tato bytost prošla smrtí, aby tento osud sdílela s lidstvem, lato smrt, jak jsem již zdůraznil, má největší význam hlavně pro náš současný zemský vývoj.

O tom, co se tehdy skutečně událo pro náš zemský vývoj, jsem již často hovořil. Především bytost, jedinečná svého druhu, která až dosud byla jen bytostí kosmickou, se Mystériem Golgoty, smrtí Kristovou, spojila s vývojem Země. Do vývoje Země vstoupila za doby Mystéria Golgoty. Před tím tu nebyla. Náležela jen kosmu, ale Mystériem Golgoty sestoupila z kosmu a ztělesnila se na Zemi. Od té doby žije takto na Zemi, je tak spojena se Zemí, že žije v duších lidí na Zemi a prodělává s nimi život na Zemi. Proto byla celá doba před Mystériem Golgoty ve vývoji Země jen dobou přípravy. Mystérium Golgoty dalo Zemi její smysl.

Když se událo Mystérium Golgoty, pozemské tělo Ježíše z Nazaretu bylo předáno elementu Země, jak víme z různých zpráv, které máme, a od té doby byl Kristus spojen s duchovní sférou Země a žije v ní. Je to, jak jsme již

řekli, mimořádně obtížné popisovat Mystérium Golgoty, jelikož nemáme žádné měřítko, s čím je můžeme srovnat, ale přesto se chceme pokusit přiblížit se k němu ještě z jiného hlediska.

Kristus žil mezi lidmi na Zemi, jak víme, tři roky po křtu v Jordáně v těle Ježíše Nazaretského jako lidská bytost. Můžeme to nazvat zemským zjevením Krista ve fyzickém lidském těle. Jak se zjevuje potom Kristus od doby, kdy při Mystériu Golgoty odložil své fyzické tělo?

Musíme si ovšem bytost Kristovu představit jako nezměrně vysokou bytost, ale ačkoliv je tak vysoce vznešená, bylo jí přece možno projevit se po tři léta po Janově křtu v Jordáně v lidském těle. Jak se však projevuje od oné doby? Ne již ve fyzickém lidském těle, neboť toto bylo předáno fyzické Zemi a tvoří nyní její část. Těm, kteří studiem okultní vědy vyvinuli v sobě možnost, aby nahlédli do těchto vztahů, těm se ukáže, že tato bytost může být znovu poznána v bytosti náležející hierarchii andělů. Právě tak, jako se Vykupitel světa projevoval po tři roky po křtu v Jordáně v lidském těle, ač tato bytost Krista byla tak mimořádné výše, projevuje se od oné doby přímo jako andělská bytost, jako duchovní bytost, která stojí o stupeň výše než bytost člověka. Jako takováto bytost mohl být Kristus vždy nalezen těmi, kteří byli jasnovidnými; jako takováto bytost byl neustále spojen s vývojem. Jako je pravdou, že Kristus, když byl inkarnován v těle Ježíše z Nazaretu, byl něčím více než člověkem, tak je bytost Kristova více než andělem. To je jen jeho vnější podobou. Ale ve skutečnosti, že sestoupila, jak jsme to popsali, ze spirituálních světů mohutná vznešená bytost a dlela po tři roky v lidském těle, vyjadřuje se i další skutečnost, že tato bytost během této doby postoupila sama ve svém vývoji o jeden stupeň dále.

Když taková bytost vykoná takový čin, že přijme lidskou nebo andělskou podobu, tak pokročí sama dále. A to je to, co jsme naznačili ve vývoji Krista-Jehovy, že Kristus dospěl ke stavu, v němž zjevuje nyní sám sebe, ne jako lidskou bytost, nikoli jen svým zrcadlením, nikoli svým světlem reflektovaným, nikoli skrze jméno Jehovovo, nýbrž bezprostředně. A to je velký rozdíl ve všech učeních a ve vši moudrosti, která od Mystéria Golgoty vešla do zemského vývoje, že příchodem Michaelova ducha na Zem, jeho inspirací, mohlo lidstvo poněáhu začít chápat vše to, co znamená impulz Kristův, co znamená Mystérium Golgoty. V oné době ale byl Michael

nejprve poslem Jehovovým, který je zrcadlením záře Kristovy; nebyl ještě poslem samého Krista.

Michael inspiroval lidstvo po více staletí, přibližně po 500 let před Mystériem Golgoty, jak to již bylo sděleno ve starých mystériích Platonem a tak dále. Brzy však, když se uskutečnilo Mystérium Golgoty a Kristus se spojil s vývojem Země, přestal bezprostřední vliv Michaelův. V oné době, kdy byly napsány ony staré dokumenty, které máme ve formě evangelií - jak jsem to popsal ve své knize „Křesťanství jako mystická skutečnost“ -, nemohl již Michael sám lidstvo inspirovat, bylo však inspirováno jeho archandělskými druhy tak, že mnoho duševní síly bylo nevědomě inspirací přijato.

Pisatelé sami neměli žádné zřetelné okultní poznání, neboť inspirace Michaelova skončila krátce po události Mystéria Golgoty. Ostatní archandělé, druhové Michaelovi, nemohli inspirovat lidstvo tak, aby mu učinili Mystérium Golgoty pochopitelným. To vysvětluje odchylující se interpretace různých křesťanských nauk. V těchto naukách bylo mnohé inspirováno druhy Michaelovými. Tyto nauky nebyly inspirovány Michaelem samým, nýbrž stojí v témže vztahu k jeho inspiraci jako planety k mocnému Slunci.

V naší době je tu nyní opět takový vliv, ona přímá inspirace Michaelova. Tato přímá inspirace Michaelova byla připravována od 16. století. V oné době byl to archanděl, který stál Michaelovi nejbližší, jenž dal lidstvu inspiraci, která vedla ke zdokonalení přírodní vědy v naší moderní době. Přírodní věda dnešní doby nepochází z inspirace Michaelovy, nýbrž od jeho druha Gabriela. Tato vědecká inspirace se kloní k tomu, vytvořit vědu, názor, který dává porozumění jen pro materiální svět a souvisí s fyzickým mozkem.

Během několika posledních desetiletí zaujal místo tohoto inšpirátora vědy opět Michael a v příštích několika staletích dá Michael světu něco, co je ve spirituálním smyslu právě tak důležité - ba ještě důležitější, - protože je to ještě spirituálnější -, nezměrně důležitější než materialistická věda, která postupovala stále dál od 16. století. Právě tak, jako jeho archandělský druh daroval tehdy světu vědu, tak nám dá Michael v budoucnu spirituální poznání, na jehož začátku se právě nyní nalézáme. Právě tak jako Michael byl poslán jakožto posel Jehovy, zrcadlení to Kristovo pět set let před Mystériem Golgoty, aby dal oné éře svou pečeť, právě tak, jak byl tehdy

poslem Jehovy, tak se stal Michael nyní pro naši dobu poslem samého Krista. Právě tak, jako ve starých hebrejských dobách, které byly bezprostřední přípravou pro Mystérium Golgoty, se mohli staří hebrejští zsvěčenci obracet na Michaela jako na vnější zjevení Jahveho nebo Jehovy, tak jsme nyní s to, obracet se na Michaela, který se stal nyní z posla Jehovova poslem Kristovým, abychom od něho v průběhu nejbližších několika staletí přijali rostoucí spirituální zjevení, jež nám odhalí stále víc a více Mystérium Golgoty. To, co se událo před 2000 lety, ale co mohlo být zvěstováno světu jen různými křesťanskými sektami, a jehož hlubiny mohou být odhalovány teprve ve dvacátém století, když místo vědy se bude uplatňovat spirituální poznání, dar Michaelův, to je to, co by mělo naplnit naše srdce nezměrně hlubokými pocity vůči spiritualitě v naší době. Budeme se moci dozvědět, že v posledních několika desetiletích se otevřela brána, skrze kterou nám může přicházet porozumění.

Michael nám může dát nové spirituální světlo, na které můžeme pohlížet jako na metamorfózu onoho světla, jež on dal za doby Mystéria Golgoty, a do tohoto světla se lidé naší doby smějí postavit. Můžeme-li toto pociťovat, tak můžeme pochopit celý význam nového věku, který vzniká právě nyní v naší době. Můžeme pozorovat svítání spirituálního zjevení, které má v příštích několika staletích vejít do života lidstva na Zemi. Vskutku, jelikož se lidstvo stalo svobodnějším, než bylo dříve, budeme svou vlastní vůlí schopni pokračovat tak, abychom mohli toto zjevení přijmout.

Nyní chceme poukázat na událost ve vyšších světech, která vedla k tomuto změněnému stavu, k této době obnovení Mystéria Golgoty. Pohlížíme-li zpět na onu dobu, tak si vzpomeneme na to, co často mohlo proudit naší duši působením toho, co se tehdy událo při Janově křtu v Jordáně, když se Kristus zjevil v lidské podobě, která byla lidem na Zemi viditelná. A dále chceme naplnit svou duši myšlenkou, jak potom Kristus, pokud jde o jeho vnější formu, se spojil s hierarchií andělů a od té doby žil neviditelně v Zemi.

Vzpomeňme si na to, co bylo řečeno, totiž, že v neviditelných světech není žádné smrti. Kristus sám, tím že sestoupil do našeho světa, prošel smrtí podobnou smrti lidí. Když se stal opět čistě duchovní bytostí, zachoval si ještě stále vzpomínku na svou smrt. Jakožto bytost řádu andělského, v níž se dále zevně zjevoval, mohl zakusit jen snížení vědomí.

Tím, co se stalo nutným pro vývoj Země od 16. století, totiž triumf vědy, která stoupá výš a výše, vstoupilo do celé evoluce lidstva něco, co má také význam pro neviditelné světy. S triumfem vědy přišly do lidstva materialistické, agnostické pocity větší intenzity, než tomu až dosud bylo. Také dříve byly materialistické tendence, ale taková intenzita materializmu nebyla, jaká začala převládat od 16. století. Stále víc a více brali lidé, když procházeli branou smrti do duchovních světů, s sebou rezultát svých materialistických idejí na Zemi, takže po 16. století bylo stále víc a více semen zemského materializmu přenášeno na onen svět. Tato semena se vyvíjela určitým způsobem.

Ačkoliv Kristus přišel do staré hebrejské rasy a tam byl doveden k smrti, utrpěla však andělská bytost, která je od té doby vnější formou Kristovou, v průběhu 19- století vyhasnutí vědomí jako rezultát protichůdných materialistických sil, jež přišly vzhůru do duchovních světů jako výsledek materialistických lidských duší, které prošly branou smrti. A že nastalo bezvědomí v duchovních světech právě popsáním způsobem, to se stane vzkříšením vědomí o Kristu v duších lidí na Zemi mezi zrozením a smrtí ve 20. století. V jistém smyslu můžeme tedy předpovědět, že od 20. století to, co lidstvo ztratilo, pokud jde o vědomí, jistě opět vystoupí pro jasnovidné zření. Zpočátku jen několik, pak stále rostoucí počet bytostí, bude schopno ve 20. století vnímat zjev éterického Krista, to znamená Krista v podobě anděla. V zájmu lidstva se stalo to, co můžeme nazvat zničením vědomí ve světech, které bezprostředně leží nad naším zemským světem, a v němž byl Kristus postřehnutelný v době mezi Mystériem Golgoty a dnešním dnem. Můžeme říci, že se v době Mystéria Golgoty událo v málo známém místě Palestiny něco, co bylo skutečně největší událostí, která kdy nastala v celém lidstvu, čehož si však tehdejší lidé málo povšimli. Když se něco takového mohlo stát, můžeme se pak divit, když slyšíme, co se přihodilo během 19- století, totiž že ti, kteří prošli od 16. století branou smrti, se postavili Kristovi na odpor?

„Zárůdky pozemského materializmu“, které byly od 16. století vynášeny vzhůru do duchovního světa stále zvyšující se měrou dušemi procházejícími prahem smrti a které způsobovaly stále více temnoty, tyto zárodky vytvářely „černou sféru materializmu“. Tuto černou sféru přijal Kristus do své bytosti ve smyslu manichejského principu, aby ji proměnil.

Ona způsobila v andělské bytosti, ve které se od Mystéria Golgoty zjevovala Kristova bytost „duchovní smrt udusením“. Tuto oběť Krista v 19. století lze srovnat s obětí na fyzické úrovni v Mystériu Golgoty a může být označena jako druhé ukřižování Krista, nyní na éterické úrovni. Tato „duchovní smrt udušením“, která přivodila potlačení vědomí oné andělské bytosti, je opakováním Mystéria Golgoty ve světech, které leží bezprostředně za naším světem, aby mohlo nastat v duších lidí na Zemi znovuoživení dříve skrytého vědomí o Kristu. Toto znovuoživení se stane jasnovidným zřením lidí 20. století.

Tak může být vědomí Kristovo spojeno se zemským vědomím lidstva od 20. století, neboť odumření Kristova vědomí v andělské sféře v 19. století znamená vzkříšení bezprostředního Kristova vědomí ve sféře zemské, to znamená, život Kristův bude od 20. století stále víc a více pocíťován v duších lidí jako přímý osobní zážitek.

Právě tak jako nemnozí lidé, kteří v oněch dnech mohli číst znamení doby, byli s to pozorovat Mystérium Golgoty tak, aby mohli pochopit, jak tato velká mohutná bytost sestoupila z duchovních světů, aby žila na Zemi a prošla smrtí, aby její smrtí substance její bytostné podstaty mohly být vloženy do Země, tak můžeme pozorovat, že v jistých světech, které bezprostředně leží za naším, nastalo cosi jako duchovní smrt, zrušení vědomí a tím opakování Mystéria Golgoty, aby mohlo nastat opětné oživení dříve skrytého Kristova vědomí v duších lidí na Zemi.

Od Mystéria Golgoty mohlo mnoho lidí zvěstovat jméno Kristovo a od tohoto 20. století bude stále rostoucí počet těch, kteří budou moci sdělovat vědění o bytosti Kristově, jež podává duchovní věda. Budou moci této nauce vyučovat a zvěstovat Krista ze své vlastní zkušenosti. Již dvakrát byl Kristus ukřižován: jednou fyzicky ve fyzickém světě na počátku našeho věku a po druhé v 19. století spirituálně, jak bylo popsáno. Mohli bychom říci, lidstvo prožilo vzkříšení jeho těla v tehdejší době, od 20. století prožije vzkříšení jeho vědomí.

To, co jsem nyní v několika slovech mohl naznačit, bude ponenáhlu vnikat do lidských duší a prostředníkem, poslem bude Michael, který je nyní vyslancem Kristovým. Tak, jako vedl duše lidí dříve, aby mohli rozumět převedení jeho života z nebe na Zem, tak připravuje nyní lidstvo, aby se stalo schopným prožít převedení Kristova vědomí ze stavu nevědomého do

stavu vědomého. A právě tak jako v době, kdy žil Kristus na Zemi, většina jeho současníků nebyla schopna uvěřit, jaká mohutná událost se stala v zemské evoluci, tak usiluje v naší době vnější svět, aby se zvětšila moc materialismu, a bude po dlouhou dobu pokračovat v tom, aby se na to, o čem jsme dnes mluvili, nahlíželo jako na fantazii, snílkovství, snad také jako na bláznovství. A tak bude také tento zevní svět pohlížet na onu pravdu o Michaelovi, který v naší době počíná znovu zjevovat Krista. Přesto pozná mnoho lidí to, co nyní začíná vzházet jako ranní červánky a co se v nadcházejících staletích rozlije po lidských duších jako Slunce, neboť Michael může vždy být srovnáván se Sluncem. A i když mnoho lidí neuzná toto nové Michaelovo zjevení, bude se přesto v lidstvu šířit.

To je to, co dnes může být řečeno o vztahu Mystéria Golgoty, které se událo na počátku našeho letopočtu, k Mystériu Golgoty, jak dnes může být chápáno. Osvojme si tyto pocity, poznávající, že se jen tak můžeme stát pravými duchovními vědci. Čas od času přijdou jiná zjevení, pro něž si musíme zachovat otevřenou mysl. Neměli bychom pociťovat, že by bylo obzvláště egoistické, mít tyto pocity výlučně pro své vlastní zadostiučinění? Pociťujme raději, že je naší vážnou povinností, jak jsme ji poznali pomocí duchovní vědy, učinit se ochotnými nástroji pro takové zjevení! A ačkoliv jsme jen malou společností v celém lidstvu, která se namáhá porozumět této nové pravdě o Mystériu Golgoty, obsáhnout toto nové zjevení Michaelovo, tak budujeme přesto novou sílu; ani v nejmenším nezávisí na naší víře v toto zjevení, nýbrž závisí jediné a výhradně na tomto zjevení samém, na pravdě samé.

Potom zcela klidně poznáme, že jen ojedinělí z nás jsou připraveni k tomu, toto zvěstovat světu, pokud to chce slyšet: Od nynějška je nové zjevení Krista. Chceme být připraveni uznat je, chceme náležet k onomu malému kruhu, jenž chce pomoci k tomu, aby se zjevení stalo větším, trvalým, chceme budovat na vnitřní síle tohoto zjevení, takže se rozšíří mezi ostatní lidstvo, neboť této znalosti se dostane ponenáhlu všem.

To je to, co my nazýváme moudrostí, co mohou mnozí nazývat bláznovstvím. Abychom při tom pevně stáli, potřebujeme si dnes vzpomenout jen na to, že tato nynější doba je dobou druhého Michaelova zjevení a také na to, co bylo řečeno jedním starým zasvěcencem za doby

prvního Michaelova zjevení: Co se zdá lidem často pošetilostí, je před Bohem moudrostí.

Pokusme se dnes načerpat pro sebe samé onu sílu z takových pocitů, z takového duchovního poznání, které se v mnohém ohledu musí jevit vnějšímu světu jako bláznovství. Dodejme si odvahu uznat, že to, co se jeví pro ty, kteří spoléhají jenom na smysly jako bláznovství, může být pro nás moudrostí a světlem s jasným chápáním nadmyslových duchovních světů, k nimž chceme usilovat celou silou svých duší a svého přesvědčení.